

tineri dotați cu voci foarte bune, de care uzează cu pricepere și sensibilitate, și cu o prezență scenică agreabilă, se revelează drept un capital promițător pentru viitorul colectivului artistic al teatrului; Nicolae Simulescu, Sanda Mărgărit, Ștefan Teodoriu, Paul Lăzărescu și George Niculescu, Nelu Marinescu și Mihail Popescu compun cu abilitate și spirit memorabile personaje bufe; în sfirșit, într-o partitură de largă paletă expresivă și mare dificultate (culminând cu travestiul din ultimul act), George Hazzan realizează, cu același firesc, cu aceeași simplitate și naturalitate dintotdeauna, unul dintre marile roluri ale carierei sale: Bellebuono.

Și, în încheiere, câteva cuvinte despre un aspect secundar, însă nu lipsit de importanță,

al celor două reprezentații: programul de sală. Dacă cel pentru *Silvia* nu se distinge prin nimic față de obișnuita înșiruire de date referitoare la compozitor și la creația sa, acela pentru *Văduva veselă* reprezintă un adevărat model — alături de o succintă, necesară și atractivă prezentare a lui Lehar semnată de Nicolae Stănescu figurind punctul de vedere al autorilor libretului asupra versiunii originale și a oportunității modernizării ei, un convingător argument al criticii! Petre Codreanu în favoarea ideii de actualitate a operetei clasice și o caldă și poetică definiție a genului în viziunea lui Fănuș Neagu.

Luminița Vartolomei

Un muzician umanist: Benjamin Britten

Cu Benjamin Britten, înecat din viață în primele zile ale lui decembrie 1976, dispăre unul dintre compozitorii reprezentativi ai epocii noastre. Investit cu toate onorurile ce constituie atribuțiile gloriei universale — doctoratul în muzică al citorva universități de prestigiu, cea mai înaltă decorație britanică, „The Order of Merit”, premiul american „Aspen” (Colorado), pentru „contribuția la progresul artelor umaniste” — Britten a lăsat în urma sa o operă bogată, merită să-i perpetueze memoria și să facă din făuritorul ei o prezență vie în lumea muzicii universale.

Fără să dogmatizeze vreun stil compozițional, artist veritabil al sintezelor dintre tradiție și inovație, Benjamin Britten poate fi considerat un creator eclectic, în sensul în care și albina este eclectică, atunci când distilează polenul unei flore variate. Influențat de marii compozitori ai trecutului, dar și de deschizătorii de noi drumuri muzicale — Gustav Mahler și Arnold Schoenberg —, compozitorul recent decedat a pus pe fiecare dintre creațiile sale (aproape 100) pecetea unei fascinante personalități, care a știut să sudeze organic, în structuri sonore originale, tot ceea ce gândirea sa artistică a putut asimila din explorarea erudită a trecutului multiseclar al muzicii, ca și din strădania marilor epoci creatoare.

A scris în toate formele și genurile muzicale, de la cele mari, vocal-simfonice, de stil dramatic (opere, oratorii, misse, cantate, simfonii corale), până la muzica „pură”, simfonică și de cameră. Creații ale sale ca „Simfonia da requiem”, „Requiemul de război”, „Simfonia primăverii”, „Les Illuminations”, ciclul vocal-simfonic, „Variațiuni și Fugă pe o temă de Henry Purcell” (creată, la noi, de regretatul C. Silvestri), ca și fermecătoarea operă comică „Albert Herring”, sînt binecunoscute publicului românesc care frecven-

tează concertele simfonice și spectacolele de operă.

Creații de un intens dramatism, ca operele „Peter Grimes”, inspirată de poemul epic al lui George Crabbe, „Țîrgul” („The Borow”), „Billy Budd”, după celebrul roman al lui H. Melville, și „The rape of Lucretia” („Siluirea Lucretiei”) stau alături de opera comică „Albert Herring”, o explozie de autentic umor britanic și de satiră la adresa ipocriziei, și de splendidele și dezinvoltele eflorescențe lirice ce emană din lucrări vocal-simfonice ca „Les Illuminations”, după Arthur Rimbaud, „Simfonia primăverii” și „Serenada pentru corn solo, tenor și orchestră de coarde”, ultimele două, scrise pe texte poetice anonime și culte datorate unor mari poeți englezi ca Tennyson, Blake, Ben Jonson și Keats.

Din bogata sa creație se desprinde, ca o realizare majoră, plină de semnificație social-istorică, adevărat monument sonor al epocii noastre, grandiosul „Requiem de război” („A war requiem”) pentru soliști, două coruri și două orchestre, compus în amintirea și slava celor căzuți pe fronturile celui de-al doilea război mondial. Această impresionantă lucrare, executată și la noi, în concertele Filarmonicii „George Enescu”, îmbină textul latin tradițional al missei funerare cu citate din poemele lui Wilfred Owens, poetul englez ucis în ultimele zile ale războiului, după ce fusese distins cu o înaltă decorație militară. Pe prima pagină a partiturii, compozitorul a transcris chiar aceste cuvinte ale poetului-erou: „Tema mea este războiul, cu cortegiul lui de mizerii. Sentimentul poetic izvorăște din spectacolul mizeriei. Tot ceea ce poetul poate să facă este să prevină”.

Britten n-a fost numai un mare creator de frumuseți sonore, un erudit și un maestru al tuturor tehnicilor de compoziție, ci și o înaltă conștiință umană, un pacifist convins și un umanist militant, hrănit cu cele mai nobile tradiții artistice ale trecutului și ale epocii contemporane.

V. Cristian